

Szólítlak, hattyú

Énekes Budai Ilonának

Ördög koholta, ő nyüstölte
fölénk ezt az éjt, hol az ármány
bullái fekete zsinóron
függnek, megannyi mérges lepény,
majálisra ólom-okádmány,
hogy gőzüktől elsorvad a fény
és lepusztul szánkról az ózon.
Ólom-ingák, ha mozdulsz, ütnek,
nem moccansz meg, úgyis pofoznak,
ítélete ádáz betüknek
lélekben, hasban új csikarás,

s kell álmodni tovább a rosszat.

**Fekete zsinór-erdőn át is
látok azonos kint: szivárvány
havasán az ostor virágzik,
s virágom hervad a hahota
hóhérpados nyújtó-csigáján.
Gúny bitangol akár a járvány,
beront a tűzhelyhez akárhol,
rendelkezik mint nyegle ficsúr,
utálattal mindent kirámol,
szabad keze bővli virágzik,
országutat ír nyála, kitúr,
kitaszít a házból, hazából.**

**Herceg, szabad-e énekelni,
égre kelni mint a pilóta,
vagy csak porszemen térdepelni,
úrhatalmad ahogy kirótta?
S mert rossz álmom nem szakad meg itt:
új gótika épül sebekből,
sóhaj aranyozza íveit,
harangsora: bók és bók és bársony,
s néma, nem szólít, nem serkent föl,
aki itt sujtva sohase kel föl.
Rémálmom temploma, s én alul
izzok, szavamat nem halkítom,
de sikoltom halhatatlanul:
Úristen, én nem vagyok itthon?**

**Szállj ide, hattyú, elfáradtam,
elfogyok, rongálnak rossz pörök,
félek, nyílik a föld alattam,
s hattyúm, ha éretted feltörök,
félek, hogy már csak fű-alakban.
Égek, csőrödben jó vizet hozz
onnan, hol a vadhattyak isznak,
kétségeimből is föloldozz,
gondozz, ahol fém ért a csonthoz,
tűzz elém zöld ágat, hogy bízzak.
Hol még a tavasz, ha fekete
havak pillognak földön, égen,
s bandába tömődnek? - de ha te
megsegítesz, biztos elérem.**

Szólítlak, hattyúi hó-eke,

sátánpalástot széthasító,
te vagy a jó sugarasító,
jó hitem nyerge, rosszat irtó,
hogy jobb-magamhoz is jussak el -
emelj föl engem, hadd siessek,
vágj utat árva földieknek
szárnyaddal s torkod élivel!

